

χισμένος από τους καλογήρους του, τους απέχαιρέτησεν εις τὴν θύραν τῆς μονῆς καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸ κελλί του ἀνακουφισμένος ὅτι ἀπεμακρύνετο ὁ κίνδυνος.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν τὸ πολὺ συνεκεντρώθημεν πάλιν εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ τὸ ἔσπερινόν γεῦμα, λιτώτατον τῶρα ἀφοῦ δὲν εἶχαμεν ξένους. Οἱ καλόγηροι ἔλαβαν τὰς θέσεις των, ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἤτοιμάζετο νὰ εὐλογήσῃ τὸ τραπέζι, ὅταν περιέφερε γύρω του τὸ βλέμμα ἐρευνητικόν.

— Ἀθανάσιε, εἶπε. Ποῦ εἶναι ὁ Ἀθανάσιος;

Ὁ Ἀθανάσιος ὁμοῦ δὲν ἐφαίνετο. Ἐνας καλόγηρος εἶπεν, ὅτι εἶχε νὰ τὸν ἰδῆ ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα.

— Πήγαινε στὸ κελλί του, εἶπεν ὁ ἡγούμενος εἰς κάποιον. Πήγαινε νὰ ἰδῆς μήπως εἶναι ἄρρωστος.

Ὁ καλόγηρος ἐξηφανίσθη. Ἐμεσολάβησαν ὀλίγα λεπτά σιωπῆς. Οἱ ἄλλοι καλόγηροι ἀντήλλαξαν πονηρὰ βλέμματα μεταξύ των. Ἐξαφνα εἰς τὴν θύραν παρουσιάσθη ὁ ἀπεσταλμένος κρατῶν εἰς τὰ χέρια του ἓνα μαῦρον ὄγκον.

— Ἄγιε ἡγούμενε, εἶπε. Ὁ Ἀθανάσιος δὲν εἶναι στὸ κελλί του. Καὶ ἀπάνω στὸ κρεβάτι του εὐρῆκα ὅλα του τὰ βράσα.

Ὁ ἡγούμενος ἤνοιξε ὀρθάνοικτα τὰ μάτια του ἀπὸ ἐκπληξίν. ἔσφιξε μίαν στιγμὴν τὰ χέρια του, κ' ἐκάθησε ἢ μᾶλλον ἔπεσε εἰς τὸ κάθισμά του. Ἐπειτα ἀπὸ μακρὰν σιωπὴν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ ἐψιθύρισε:

— Δὲν εἶχα δίκαιον, ὅταν ἔλεγα ὅτι δὲν μπορούσα νὰ τὸν καταλάβω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

Εἶχες δίκαιον, γέροντά μου. Ποῦ νὰ καταλάβῃς σὺ, ὁ ἄγνός καὶ ὁ ἀπίρακτος, σὺ ποῦ ἐσκότωσης πλέον τὰς αἰσθήσεις, ποῦ νὰ καταλάβῃς αὐτὸ τὸ ἠφαιστειὸν ποῦ ἔκμιγε μέσα εἰς τὸ νεανικὸν σῶμα!

[Μάϊος, 1911]

Γ. Β. ΤΕΣΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΜΕΣ' στῆς Ἀγάπης τὸ ναό, ὦ αἰώνια λειτουργία,
τῆς Ἠδονῆς ἱεροουγοί, τοῦ Ὁραίου προσκυνητιάδες,
σέρονουνε τὲς λυσίκομες παρθένες στῆ θυσία
κι' ἀνάβουνε στὰ σπλάχνα τους νέας ζωῆς λαμπάδες...

Ἐξω προσμένουν τὰ παιδιὰ τὴν ὥρα γιὰ νὰ μποῦνε,
κι' οἱ γέροι πρὸς τὸ νάρθηκα σκυφτοὶ πάνε νὰ βγοῦνε.

[Ζάκυνθος, 1907]

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ